

РЕШЕНИЕ

№ 127

гр. Пловдив, 14.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Деница Ц. Стойнова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Божидарка Тодорова Попова (АП-Пловдив)
като разгледа докладваното от Васил Ст. Гатов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20215000600474 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С обжалваната присъда състав на Хасковския окръжен съд е признал подсъдимия А. Г. Я. за виновен в това, че на 09.07.2019 година в землището на гр.* прокарал в обращение подправен паричен знак – банкнота с номинал от 100 евро, емисия * със сериен номер *, като знаел, че същата е подправена, поради което и на основание чл.244 ал.1 от НК и чл.55 ал.1 т.1 от НК го осъдил на една година и три месеца лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим.

Съдът се разпоредил с веществените доказателства и разноските по делото.

Срещу присъдата е постъпила бланкетна жалба от защитника на подсъдимия с искане за отмяна на присъдата и постановяване на нова такава, с която подсъдимият да бъде признат за виновен и оправдан. Алтернативно се предлага намаляване на наказанието на подсъдимия и прилагане на института

на чл.66, ал.1 НК.

В съдебно заседание представителят на Апелативната прокуратура предлага жалбата да се остави без уважение като неоснователна и присъдата да бъде потвърдена. Сочи, че наказанието е определено съобразно закона и доказателствата по делото и липсват основания за намаляването му.

Според защитника присъдата е постановена при съществени нарушения на процесуалните правила и при липса на доказателства за виновно поведение у подсъдимия, който извод е изграден на предположения. Твърди се, че след като инкриминираната банкнота е била ползвана, то тя е прокарвана вече в обръщение и няма как подсъдимия да я прокара отново в обръщение. Излагат се съображения за липса на доказателства, защото въпросната банкнота не е приобщена като веществено доказателство по делото, както и за липса на знание у подсъдимия, че същата е неистинска.

Подсъдимият поддържа защитника си и иска да бъде оправдан.

Апелативният съд, като съобрази доводите на страните, провери служебно правилността на присъдата, съобразно изискванията на чл. 313 и чл. 314 от НПК и за да се произнесе, взе предвид следното:

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият А.Я. е роден в гр.*, където живеел и към месец юли на 2019 година. Не работел постоянно, не декларирал доходи. Към посочения момент той управлявал лек автомобил марка „*“ модел „*“ с рег.№ *, който бил собственост на търговското дружество „*“, гр.*. Като управител на последното в Търговския регистър бил вписан свидетелят Д. К., който нито се занимавал в търговските работи на предприятието, нито имал представа за притежаваните от него вещи, и в частност за притежанието на посочения лек автомобил. К. само формално представлявал търговското дружество, което придобил от свой близък. Той нямал представа дори за фирменото наименование на търговеца, с което, както и с тези на другите дружества, сдобил се по подобен начин, не бил запознат.

На 08.07.2019 г. Я. около 21,00 часа Я. с неустановен по делото мъж се установили с л.а. „*“ с рег. № * на бензиностанция „*“, собственост на „*“. Управител на търговския обект към този момент бил свидетелят Р. Р.. За периода 19:00 часа на 08.07.2019 г. – 07:00 часа на 09.07.2019 г. на работа в

бензиностанцията били свидетелите К. К. – касиер, и А. А. – обслужващ бензино-колонки. След като заредил гориво, подсъдимият и спътникът му се отправили към касата, намираща се във вътрешната част на обекта. Подсъдимият извадил банкнота от 100 евро и я подал на свидетелката К.. Последната му казала, че не може да плати с тази банкнота, защото ѝ било разпоредено да приема само такива с номинал от 20 или 50 евро, като указала, че подсъдимият може да ползва услугите на обменно бюро, в което да размени валутата за български лева. Тогава лицето, което придружавало Я., подало на К. банкнота от 50 евро, с която било платено зареденото гориво. Подсъдимият взел обратно 100-те евро.

След това той и другият мъж отпътували, като се движели по автомагистрала „*“ в посока гр.*, а в сутрешните часове на 09.07.2019 г. отново тръгнали с автомобила към гр.*. Около 04:00 часа подсъдимият установил автомобила отново на бензиностанцията „*“ на изхода на гр.* към гр.*, като паркирал за зареждане на колона № 7. Той оставил автомобила с включени дълги светлини, което провокирало свидетелката К. да помоли свидетеля А. А. за отправяне на забележка към пристигналия клиент, когото тя към този момент не разпознала. А. се насочил към колонката за зареждане на гориво, но подсъдимият му казал, че сам ще зареди, както и че иска да закупи двигателно масло за колата. Така след като сложил гориво, Я. взел от рафта пред магазинната част двигателно масло и след това влезнал във вътрешната част на обекта. Бил облечен с червена на цвят горна дреха /тениска/, тъмни къси панталони, не носел обувки. Отправил се към касата и поставил пред К. К. банкнота от 100 евро, а след това взел от магазина хранителни продукти, които също поставил пред касиера. К. отново отказала да вземе банкнотата. Към този момент тя не забелязала, че това е мъжът, който и по-рано в работната ѝ смяна искал да плати със 100 евро. Въпреки отказа на касиера, подсъдимият настоявал да плати с банкнотата, като заявил, че няма други пари. Тъй като още от момента, в който банкнотата била оставена на плота, К. забелязала, че в нея има нещо „нередно“, но въпреки това тя решила да приеме банкнотата от 100 евро. Взела я от плота и я поставила на монтирания в обекта UV-уред за проверка. Уредът не отчел липса на защитните елементи. Свидетелката върнала на Я. ресто и така той заплатил закупеното – гориво и други стоки, на обща стойност 108,40 лв. В края на своята смяна К. отчела банкнотата, заедно с останалите оборотни

пари, като описала в отчета курс от 1,94 лева за едно евро, при който била изчислила цената на купените от подсъдимия стоки.

Свидетелят Р. Р. извършвал ежедневна проверка на сейфа /депозитарен шкаф/, в който касиерите отчитали оборотните суми с прикачени към тях описи. Когато проверил оставените от К. К. пари, той забелязал 100-евровата банкнота и веднага я разпознал като неистинска. Тя била с по-гладка повърхност от обичайните такива банкноти, нямала релеф на мястото, обозначаващо номинала ѝ, а холограмата била с непроменлив цвят. Р. се свързал с К., която му разказала за лицето, което платило с тази валута, чието приемане обяснила с настояването от страна на клиента и породеното у нея съмнение, че закупената от него стока няма да бъде заплатена. Р. прегледал охранителните камери, поставени в обекта, а на записа забелязал пристигането на управлявания от подсъдимия автомобил, установен до колонка № 7 с включени дълги светлини, които препятствали заснемането на регистрационния номер. Свидетелят обаче успял да разчете този номер, тъй като в момента, в който служителят А. минавал пред колата, заснетото от камерата позволявало това.

На 10.07.2019 година Р. Р. депозирал жалба в РУ-*. Пренесъл част от записите от охранителните камери на два оптични диска, които, ведно с банкнотата от 100 евро и касов бон с № *, предал на полицейски инспектор /л.61 от ДП/.

От заключението по назначената видео-техническа и лицево-идентификационна експертиза се установило, че оптичните носители представляват DVD-R-носители със съответни фабрични марки и номера, като условно обозначеният с № 1 съдържал два видео-файла, а този под № 2 – три видео-файла. Прегледът на видео-файловете установил видео-записи, заснети от пет камери с цветни изображения. Записите обхващали системно време от 02:53:29 ч до 05:02:20 ч. на 07.09.2019 г. На тях в системно време 04:04:49 часа се наблюдавало попадане в обхвата на заснемащото устройство на лице от мъжки пол, което се движи без обувки, с облекло от червеникава блуза с къс ръкав, тъмен къс панталон и чанта на врата. Заснето било още как същото лице зарежда гориво, след което взема от рафтовете пред сградата на бензиностанцията тъмен правоъгълен предмет и се отправя към касата, след което от вътрешната част на обекта взема други предмети, които оставя на

касата и плаща с банкнота от 100 евро. Следвало напускане на магазина от лицето, качване в автомобила и потегляне. В заключението на експерта се посочва, че съдържащата се в петте видео-файла информация относно индивидуалните белези на лицето и главата на мъжа не е достатъчна за категоричен извод или такъв с висока степен на вероятност, че заснетото от камерите лице е идентично със сравняваното. Въпреки това е отбелязано, че се откриват някои сходства в общите признаци - форма на главата и лицето, форма на брадичката, форма на носа и на веждите. Заради това, изводът е, че мъжът на записа вероятно е сравняваният А.Я.. Допълнителното заключение на експерта дава отговор на въпроса дали в прегледаните видео-файлове се наблюдават прекъсвания или размествания, както и дали е налице логическа последователност в заснетото относно визуализираните действия, датата и времето на тяхното извършване. Заключение е, че не се констатира промяна на вкопираните данни след тяхното създаване и не се откриват следи от изменение/манипулация. Третото, последно, заключение на видео-техническата експертиза касае начина, по който заснемащото устройство визуализира данните за ден-месец-година на заснетото, както и присъствието в кадрите на други лица във въпросния търговски обект през горепосочения времеви интервал с продължителност около 2 часа и 7 минути. На така поставените въпроси експертът е отговорил следното: прегледът на видео-записите показвал, че в 04:10:08 часа през входната врата на помещението на бензиностанцията влиза лице с видим мъжки пол и облекло от тъмна блуза с къс ръкав, тъмен къс панталон и тъмни чехли, като то попадало в обхвата на една от камерите и в 04:14:41 часа, когато било заснето излизането му извън помещението. Относно поредността на обозначенията ден-месец-година във възпроизведените файлове експертът пояснява, че тези данни за системно време могат да бъдат в различни варианти, поради което не можело да се каже с категоричност дали отразената върху записа цифрова поредност сочи дата „07.09.2019 г.“ или дата „09.07.2019 г.“. В устния си доклад експертът посочил, че тази поредност зависи от извършените настройки на записващото устройство, които не били фабрично зададени, а инсталирани по избор.

Предмет на експертен анализ е била и приобщената като веществено доказателство по делото банкнота, която е била огледана и в хода на съдебното следствие, а преди това, както вече се посочи, предадена с Протокол за доброволно предаване от свидетеля Р. Р. на 17.07.2019 г.

Съгласно заключението на вещото лице К. К. тази банкнота е с номинал от 100 евро, емисия 2002, серия и номер * и е неистинска – отпечатана била върху хартия, която се различавала по плътност и морфология от тази, върху която били отпечатвани оригиналните банкноти, емитирани от *. При облъчване с UV-лъчи се наблюдавала флуоресценция, имитираща тази на някои елементи от оригиналните банкноти, като влакънцата също флуоресцирали в син и зелен цвят. Тези елементи били имитирани чрез отпечатване. В печатните изображения се установявали много различия – липсвал характерният за оригинала релеф в печата, който бил изпълнен на места чрез безцветен лак. Водните знаци и осигурителната нишка били подправени чрез отпечатване. Имитиран бил и холограмният стикер на лицевата част на банкнотата, като изображенията наподобявали оригиналната холограма. Числото на номинала в долния десен ъгъл на обратната страна бил с различен от оригиналния променлив цвят. Банкнотата била отпечатана с офсетов печат. В устния си доклад експертът К. пояснил, че най-успешно в случая бил имитиран холограмният стикер, който видимо не се различавал от истинския. А най-отчетливият белег, по който банкнотата можела да бъде разпозната като неистинска, била хартията, която само при докосване се различавала от оригиналната. Разглежданата банкнота били изпълнена върху материал от целулоза, докато оригиналната се изработвала върху памучна основа. В случая било възможно банкнотата да преодолее проверката с UV-лъчи, тъй като ултравиолетовата защита била успешно имитирана. Относно възможността за разпознаване на банкнотата като неистинска експертът посочил, че това е обусловено от квалификацията на служителя, боравещ с такава валута. Така, обучен служител следвало да я различи от оригинала, а за останалите граждани тази способност били свързана с притежаваните познания, опит и набавена информация. В заключение се отбелязва, че изследваната банкнота принадлежи към най-разпространените през последните 7-8 години имитации, като в обращение били прокарани хиляди бройки с подобни характеристики, т.е. този вид фалшификат бил най-масовият за страната ни.

Съдът е приел, че описаната по-горе и инкорпорирана изцяло в настоящите мотиви фактическа обстановка се установила по несъмнен и категоричен начин отчасти от обясненията на подсъдимия, от показанията на свидетелите К. К. и Р. Р., както и от експертните заключения, вещественото

доказателство, протоколите, обективиращи резултатите от приложените в хода на досъдебното производство доказателствени способности.

Така приетата от първоинстанционният съд е в съответствие с доказателствата по делото и се възприема изцяло от въззивната инстанция. За изследване на обстоятелствата, релевантни за повдигнатото обвинение срещу подсъдимия Я., първата инстанция е извършила всички необходими процесуално - следствени действия, изясняващи значимите факти относно инкриминираната му дейтелност.

Правилно съдът е дал вяра на показанията на свидетелите К., Р. и С. и ги е кредитирал. Намерил е тези показания за последователни, ясни, точни и непротиворечиви, но само дотолкова, доколкото в тях няма съществени противоречия. Отделно от това е приел, че те кореспондират изцяло с останалите събрани по делото доказателства и имат значение за правилното приложение на материалния закон, който извод въззивната инстанция споделя напълно. Тези показания, закрепени по реда на НПК имат решаващо значение за установяване на обективната истина и въззивната инстанция споделя напълно изложените пространни съображения в аргументацията на основният съд да ги цени и включи в общата доказателствена съвкупност.

Подробно и детайлно са изследвани от първата инстанция и заключенията по назначените експертизи. Аргументирано и обосновано Окръжния съд им е дал вяра, като изготвени компетентно, обосновано, точно, ясно и от надлежни специалисти, притежаващи знания в съответните области, поради което настоящия състав намира включването им в доказателствения материал за правилно и в съответствие с изискванията на процесуалните императиви.

Сериозно внимание е обърнато и на обясненията на подсъдимия. Първоинстанционният съд е кредитирал и включил в доказателствената съвкупност част от тях след прецизен и обстоен анализ, при който не е игнорирал както тези, които подкрепят обвинителната теза, така и оправдателните такива. В останалата си част съдът е намерил обясненията на подсъдимия като защитни, с които същият цели да избегне следващата му се наказателна отговорност. Изложените за това в мотивите съображения са пространни и доказателствено обезпечени и въззивната инстанция ги споделя напълно.

Окръжният съд задълбочено е изследвал фактологията, релевантна за обективните и субективните признаци на инкриминираното деяние. Правните му изводи, обосноваващи престъпна съставомерност и сочещи на субекта на инкриминираното поведение са направени след обстоен анализ на събраните по делото доказателства. Въззивната инстанция намира същите за логически обусловени, вследствие на детайлна и безпристрастна, съобразена с изискванията на процесуалния закон, юридическа оценка на очертаната доказателствена съвкупност и споделя изцяло предложената аргументация на основния съд относно процесуалната стойност и тежест на визираните доказателства.

Въз основа на установените при спазване изискванията на процесуалния закон фактически положения и в съответствие с тях законосъобразно е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимия по обвинението повдигнато му с обвинителния акт. Тези изводи за приложение на закона се споделят изцяло и от настоящия въззивен състав.

По жалбата на подсъдимия за наличие на съществени нарушения на процесуалните правила.

Оплакванията, направени от защитата на подсъдимия и насочени към основанието обхванато от разпоредбата на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК са бланкетно поднесени и съображения в тази връзка не се излагат. Независимо от това проверката за допуснати процесуални нарушения е приоритетна, тъй като правилното приложение на материалния закон може да бъде контролирано само в рамките на установената от първата инстанция фактическа обстановка, и то само ако са спазени процесуалните изисквания за формиране на вътрешното убеждение на съда по фактите.

Тези претенции на защитата макар да са поставени върху плоскостта за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, на практика касаят оценката за достоверност на доказателствените източници и изведените въз основа на тях фактически положения. Така те покриват оплакване за необоснованост, относимо към преценката за правилно приложение на закона.

Освен, че са неправилно процесуално ориентирани, оплакванията за допуснато съществено процесуално нарушение са и несъстоятелни.

Първата инстанция е направила анализ и оценка на събраните и

проверени доказателствени източници. От мотивите на атакуваната присъда ясно личи, че решаващият съд е изпълнил процесуалните си задължения и не е допуснал нарушение при формиране на вътрешното си убеждение. Аналитично е преценявал целия обем от събрани доказателства, които не са тълкували еднопосочно или изопачено, а логично и достатъчно задълбочено. Изложени са изчерпателни съображения кои от доказателствените източници и защо счита за достоверни и кои от тях и защо намира, че са недостоверни. Обстойно са анализирани показанията на всички свидетели, както и обясненията на подсъдимия.

По жалбата на подсъдимия за неправилно приложение на материалния закон.

Защитата акцентира върху липса на годни доказателства за виновно поведение у подсъдимия. Излага доводи, че след като инкриминираната банкнота е била ползвана, то тя е прокарвана вече в обръщение и няма как подсъдимия да я прокара отново в обръщение. Твърди се за липса на доказателства, тъй като въпросната банкнота не била приобщена като веществено доказателство по делото по указания от НПК ред. Спори се и по въпроса за субективната страна на деянието, като се излагат съображения за липса на знание у подсъдимия, че същата е неистинска.

Неоснователно защитата възразява, че подсъдимият не е прокарал в обръщение инкриминираната банкнота, защото същата била употребявана и вече била в обръщение и така на практика не е осъществил изпълнителното деяние, за което му е било повдигнато обвинение. Данни по делото банкнотата да е била прокарвана в обръщение преди това липсват. Само по себе си обстоятелството, че на нея е предаден вид като на ползвана не може да доведе до извод, че същата е била използвана като разплащателно средство в други случаи или от други лица.

Лишено от състоятелност е възражението, че инкриминираната банкнота не е приобщена като веществено доказателство по нито един от способите на НПК и така на практика липсва предмет на престъплението, защото същата е предадена на 17.07.2019г. с протокол за доброволно предаване /л.61 от ДП/, а досъдебното производство е било образувано с постановление на ОП Хасково на 27.08.2019г.

Тук е местото да се отбележи, че ВКС многократно се е занимавал в

практиката си с правната природа на протокола за доброволно предаване и еднозначно е приел в редица решения / № 204/2010 г. по н. д. № 129/2010 г. , № 202/2015 г. по н. д. № 1224/2014 г., № 50/1.03.2016 г. по н. д. № 117/2016 г. всички на Второ н.о./, че се касае за вид доказателствено средство, нерегламентирано в НПК, което валидно закрепва приобщаването към материалите по делото на доказателства, без значение писмени или веществени, по реда на доброволното им предаване от съответното лице, в чиято фактическа власт се намират те. За годността на протокола за доброволно предаване е без значение качеството на лицето, което извършва предаването и кръга от правомощията му, като е допустимо действието да бъде извършено от всяко лице, тъй като целта е веществените доказателства, които се предават да бъдат приложени по делото по начин, гарантиращ тяхната истинност и със запазен първоначален външен вид. Те могат да бъдат приобщени и чрез веществени доказателствени средства като фотоснимки, диапозитиви, планове, схеми и др. Възможни са и хипотези, когато те се представят от свидетели или обвиняем и тогава ръководещият процеса орган дължи постановяване на съответен акт, в който да отрази извършеното процесуално действие на прилагане.

Съставеният протокол за доброволно предаване съдържа пълен опис на предадената банкнота като брой, вид и номинална стойност на купюра. След предаването банкнотата е фотографирана, като към протокола е приложен и фотоалбум.

При тези данни, правилно първата инстанция е приела, че няма основание за съмнение в идентичността на банкнотата, приложена към делото и тази, намерена от свидетеля Р. Р. при отчитането на парите в бензиностанцията и законосъобразно е основала изводите си по фактите и въз основа на тази банкнота.

Вярно е, че началото на досъдебното производство формално е било поставено с изготвяне на постановление за образуването му от прокурор при Окръжна прокуратура Хасково на 27.08.2019г. /л.2 от ДП/. Вън от вниманието на защитата е останало обстоятелството, че част от достатъчното данни по чл.211, ал.1 НПК за наличие на основателно предположение за извършено престъпление се съдържат в преписката за извършената от служителите на МВР предварителна проверка, част от която е и протокола за доброволно

предаване на инкриминираната банкнота. В тази връзка прокурорът, като ръководещ процеса орган е изпълнил задължението си в постановлението за образуване на досъдебното производство да отрази извършеното процесуално действие на прилагане на банкнотата. Така протоколът, както и останалите материали по преписката от извършената от служителите на МВР предварителна проверка са били приобщени към материалите по досъдебното производство и така са станали неизменна част от тях. Ето защо протоколът за доброволно предаване на банкнотата е част от доказателствения материал и разполага с изискуемата от НПК доказателствена стойност на информацията, отразена в него. От съдържанието му става ясно, че св. Р. Р. наред със сигнала е предал на полицейския служител инкриминираната банкнота и касовия бон за извършеното с нея разплащане от подсъдимия и по този начин банкнотата е инкорпорирана като доказателство по делото.

Нещо повече, дори да се приеме, че е налице формално нарушение на процедурата, каквото настоящият състав не намира, то това не означава, че предадените вещи, предмет на разследваното престъпление или носещи следи от извършено престъпление не могат да бъдат приобщени към доказателствения материал с други, допустими от НПК доказателствени средства, каквито по настоящето дело се съдържат в показанията на свидетелите К. К. и Р. Р.. Между другото, това обстоятелство не се отрича и от самия подсъдим, който не спори, че е дал въпросната банкнота на касиерката в бензиностанцията за да заплати горивото и стоките, които е закупил.

Несъстоятелен е и опита на защитата да дискредитира доказателствената информация, съдържаща се в протокола за доброволно предаване с довода, че името на предаващия е посочено като „*“. Повече от ясно е, че става въпрос за св. Р. Р., а неточното отбелязване на малкото име е въпрос на техническа грешка, защото всички останали данни като презиме, фамилия и адрес несъмнено сочат, че банкнотата е предадена именно от св. Р. Р. и настоящият състав не намира основания да се съмнява в обратното.

Неоснователно са и възраженията на защитата за липса на знание у подсъдимия, че банкнотата е подправена.

Тези възражения са били поставяни на вниманието и на първата инстанция и са получили подробен и задоволителен отговор в мотивите на

атакуваната присъда. Субективната страна на деянието е установена безпротиворечиво от анализа на доказателствата. Непосредствено и пряко материалната визия на подправката на банкнотата е проявена в различната от оригиналната морфология на хартията, липсата на релеф и различия във холограмата. Фактът, че тя се е намирала във фактическата власт на подсъдимия и той е знаел за нейната неистинност е установен от изключително противоречивите му обяснения за придобиването, от оставянето на автомобила със светнати дълги светлини, което пречи на фиксиране на регистрационния му номер от камерите на бензиностанцията, от проявената упоритост към касиерката за приемане на банкнотата. Следователно, установени са фактите, разкриващи обективно съзнаването и постигнато намерение от подсъдимият, да прокара в обръщение паричен знак, които е придобил и за които е съзнавал, че е подправен. В подкрепа на този извод е и логическата оценка на данните за начинът по който банкнотата е прокарана в обръщение, а именно в търговски обект, в който по принцип разплащането с валута е забранено и се предполага, че трудно би могла да бъде разпозната от неквалифицирани лица, а не в обменни бюра за легална търговия с валута, където възможността да бъде разпозната е значително по-голяма. Поради това настоящият състав намира, че съдържанието на умисъла и в интелектуално и във волево изражение е отчетено правилно от първата инстанция.

При определяне на размера на наказанието съдът е отчетел всички отегчаващи и смекчаващи отговорността обстоятелства и като е съобразил здравословното състояние на подсъдимия правилно е намерил, че и най-ниското предвидено в закона наказание се оказва несъразмерно тежко и го определил по реда на чл.55, ал.1, т.1 НК под минимума, предвиден за този вид престъпление. При всичко това въззивната инстанция намира, че е обоснован и справедлив размерът от една година и три месеца на наложеното наказание лишаване от свобода и определяне на наказание в по-нисък от този размер би се явил израз на необоснована снизходителност към подсъдимия и не биха били удовлетворени целите по чл.36 НК.

При извършената служебна проверка на атакувания съдебен акт, извън възраженията на страните, въззивната инстанция намира, че съобразно изискванията на закона съдът е определил първоначалния режим за изтърпяване на наказанието и се е разпоредил с веществените доказателства и

с разноските.

При разглеждането на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

При така установената липса на основания, водещи до отмяна или изменение на атакуваната присъда, съдът намира, че същата следва да бъде потвърдена.

Предвид горното и на основание чл. 334, т.6 и 338 от НПК, Пловдивският апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 260026/11.06.2021 г. по нохд № 640/20 г. по описа на Окръжен съд Хасково.

РЕШЕНИЕТО може да бъде протестирано или обжалвано пред Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____